

ГЕРГЬОВДЕНЬ

Голѣмиятъ Гергьовденски парадъ на градския площадъ се свърши. Мало и голѣмо бѣ излѣзло да гледа. Сега стройнитѣ момчета, въ нови дрехи, нови ботуши и паласки, начело съ музиката, се връщаха обратно за казармитѣ си. Пехотинци, конници, артилеристи. Искри изкачаха изподъ копитата на буйнитѣ коне. Стѣклата на прозорцитѣ дрънкаха отъ широкитѣ колелета на тежитѣ орждия и ракли. Нѣкаква самоувѣреностъ и неустрашимостъ имаше въ строгитѣ погледи на всѣки войникъ. А тия свежи пролѣтни цвѣта на пушкитѣ, на главитѣ на конетѣ, на топоветѣ — сякашъ тия млади момчета отиваха на война, или се връщаха отъ победа.

— Това е! — извика съвсемъ неочаквано Иванъ Палитаревъ, най-стариятъ измежду насъ, и посочи съ ржка къмъ младитѣ войници. — Такива бойки, пламенни, страшни сж били презъ всички времена! Такива съмъ ги виждалъ презъ Балканската война, такива бѣха и презъ Свѣтовната, такива трѣбва да сж били и при Сливница, и при Шипка! Храбро, юначно българско племе! А знаете ли, млади хора, защо точно днешния день, Гергьовденъ, е избранъ отъ българската войска за день на храбростта?

— Защото — побърза да обясни единъ отъ насъ — нѣкога Свети Георги, както го знаемъ отъ иконитѣ, възседналъ на буенъ бѣлъ конь, убива съ копие то си единъ змей, едно страшно чудовище и по тоя начинъ показва необикновена храбростъ.

— Да, точно за това — каза Иванъ Палитаревъ. Но дори и да не бѣше Свети Георги избранъ за покровителъ на храбрия български войникъ, трѣбваше непременно да стане това само и само, заради нечуваната храбростъ, която показва тоя български войникъ на връхъ Гергьовденъ презъ хиляда деветстотинъ и седемнайсети година, на позицитѣ предъ Дойранъ!

— А да не си билъ и ти между тия храбреци?

— Да! И се гордя съ това!